

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.367/2015/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. évi április hó 13. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt H.J. ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. november hó 3. napján kihirdetett 26.B.594/2015/20. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendeli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 13.140 (tizenháromezer-száznegyven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év november hó 3. napján kihirdetett 26.B.594/2015/20. számú ítéletében H.J. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], valamint lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont], amiért őt - halmazati büntetésül - öt év szabadságvesztésre és öt év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, és abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő

beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, valamint az eljárás során lefoglalt bűnjelekről is. Ezek közül többnek a lefoglalását megszüntette, és a vádlottnak kiadta, míg másokat megsemmisíteni rendelt, illetve a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül szolgált kést elkobozta. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.617/2015/6. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta, és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a büntetőeljárás szabályainak maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. Ennek során értékelési körébe vont és megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, amely az ügy tárgyilagos megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésére álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelően egyenként és egymással összevetve is értékelte, mérlegelte, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amely megalapozottsági hibákban nem szenved. Részletesen megindokolta, hogy a vádlott tagadásával szemben milyen indokok alapján fogadta el a sértett vallomását, amelyet az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. A fellebbviteli főügyészség a bűncselekmények minősítését is a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelőnek tartotta. A büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket álláspontja szerint helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, azonban a törvényszék által kiszabott büntetést nem tartotta tettarányosnak, de ügyészi fellebbezés hiányában súlyosításra irányuló indítványt előterjeszteni nem tudott. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezését fenntartotta. Aláhúzta, hogy a testi sértésnek közvetlen szemtanú nincs, a rendelkezésre álló bizonyítékok mind közvetettek, amelyet további bizonyítékok nem támasztottak alá. A védő arra az álláspontra helyezkedett, hogy kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy H.J. volt B.V. sértett bántalmazója. A lopási cselekmény vonatkozásában annak elkövetését lényegét tekintve nem vitatta, azzal hogy azt az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. Indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság értékelje nyomatékos enyhítő körülményként az időmúlást, és erre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

H.J. vádlott a felszólalásában hangsúlyozta, hogy korábbi - tagadó - vallomásait változatlanul fenntartja. Kiemelte, hogy hat gyermek eltartásáról gondoskodik, akik közül öt kiskorú, egy pedig fogyatékkal élő. Élettársa a gyermekekkel otthon van, ezért munkát vállalni nem tud, a család megélhetése meglehetősen szűkös. Erre figyelemmel szintén a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A vádlott és védő fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta. Eljárása során valamennyi felderített és rendelkezésre álló bizonyítékot megvizsgált, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, majd ezt követően mérlegelés eredményeként állapította meg a történeti tényállást. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul számba vette, a formál logika szabályainak megfelelően egymással összevetve értékelte, így legnagyobb részt mindenben megalapozott tényállást állapított meg, amely döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A tényállás ugyanakkor kisebb részben kiegészítésre és pontosításra szorul az előbbi törvényhely b) pontjának II. fordulatra tekintettel H.J. vádlott testi sértési bűncselekményét illetően. Ezt a másodfokú bíróság az alábbiak szerint végezte el a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel, az iratok tartalma alapján:

Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott miután a bozótvágó késsel már egyszer nagy erővel megütötte a sértettet, a neki háttal elhelyezkedő B.V. fejét és felsőtestét több alkalommal, nagy erővel ököllel megütötte.

A fenti kiegészítések közül az elsőt az tette szükségessé, hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállásban - a fent korábban megjelölt helyen - mindössze azt rögzítette, hogy a vádlott a nála lévő bozótvágó késsel több alkalommal megütötte a sértettet. Ugyanakkor ezzel ellentétes ténymegállapítást tett az ítélet jogi indokolásában a 12. oldal 5. bekezdésében, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - egyébként helyesen - azt rögzítette, hogy H.J. vádlott a

késsel egyszer ütötte meg B.V. t, és a sértett koponyájára mért ütést követően őt már csak ököllel bántalmazta.

Látható tehát, hogy az elsőfokú bíróság nyilvánvaló tévedés okán összekeverte a pusztán kézzel történő bántalmazások számát a bozótívágó késsel történt bántalmazással. E tévedést igazolja az is, hogy az elsőfokú ítélet 7. oldalának 3. bekezdésében foglalkozott a törvényszék azzal is a szakértői vélemény alapján, hogy a bozótívágó késsel történő bántalmazás egy mozzanatos, egy rendbeli cselekmény volt, míg a kézzel történő ütlegetés akár több rendbeli is lehetett. E körben felhívta az elsőfokú bíróság a nyomozati iratok között fellelhető orvosszakértői véleményt, amely azt rögzítette, hogy a sértett benyomatos koponyatöréssel járó sérülését a bozótívágó kés okozta (orvos szakértői vélemény, nyomozati iratok 197. oldala).

A fenti pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete immár hibamentessé, ennél fogva teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

A büntetőeljárás alapvető kérdése jelen esetben az volt - miként erre a vádlott és a védő is mindannyiszor hivatkoztak - hogy H.J. büntetőjogi felelőssége a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok alapján a terhére rótt testi épség elleni bűncselekményben minden kétséget kizáró büntetőjogi bizonyossággal megállapítható-e. Mind a vádlott, mind pedig a védő alapvetően helyesen érveltek azzal, hogy pusztán közvetett bizonyítékok megléte esetén különös gondossággal és körültekintéssel kell vizsgálni a történéseket, mert nem maradhat ki egyetlen logikai láncszem sem, amely alapvetően megkérdőjelezheti a büntetőjogi felelősségben történő állásfoglalást. A Fővárosi Ítélet táblája e körben jegyzi meg, hogy amennyiben a vádlott és védőjének érvelése elfogadható lenne, úgy nem enyhítésnek, hanem e cselekmény vonatkozásában - bizonyítottság hiányában - részfelfüggetlésnek lenne helye.

Jelen esetben azonban a másodfokú bíróság megítélése szerint nem erről van szó, mert az elsőfokú bíróság meglehetősen alaposan, és minden részletre kiterjedően vette számba a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melynek alapján arra a másodfokú bíróságot is meggyőző következtetésre jutott, hogy kizárta a másként történés lehetőségét, csakúgy mint a más személy általi elkövetés reális opcióját.

Tényként kell kezelni - miként azt az elsőfokú bíróság is ilyenként fogadta el - hogy sem a sértett sem más az eljárásban tanúként meghallgatott személyek nem tudtak egyértelműen nyilatkozni az elkövető kilétéről, azonban számos olyan adat merült fel, amely minden kétséget kizáró módon azt igazolta, hogy B.V. sértett bántalmazója H.J. vádlott volt. E bizonyítékok összességükben alkalmasak voltak a vádlott büntetőjogi felelősségének aggálytalan megállapításához. Helyesen tárta fel és értékelte az elsőfokú bíróság magának a sértettnek a nyomozati vallomását, ahol B.V. ugyan nem tudta megnevezni a támadóját - mert azok állítása szerint többen voltak - azt azonban erősen ittas állapota ellenére is ellentmondást nem tűrő határozottsággal állította, hogy támadói között volt H.J. vádlott is. A sértett vallomásának értékelése során azt sem hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és a sértett korábban rokoni kapcsolatban álltak, és ez elegendő okot szolgáltatott a sértettnek - még sérüléseinek komolysága ellenére is - hogy a későbbiek során a vádlott javára elfogultan nyilatkozzon. Ilyen tartalmú vallomást tett a tárgyaláson, amikor egyenesen úgy fogalmazott, hogy a támadók között ott sem volt H.J., ő csak később érkezett a helyszínre. Ehhez képest a vádlott bűnösségét erősítő tény az a momentum is, hogy a bűncselekmény helyszínére érkező rendőrök azt tapasztalták, hogy egyedül a vádlott tartózkodott a deliktum helyén és a csukott udvari rácson keresztül is ütlegetni igyekezett a sértettet. Az elsőfokú bíróság az intézkedő rendőrök jelentésében szereplő tényeket, valamint a tárgyalási nyilatkozataikat az eljárási szabályoknak megfelelően tette a bizonyítási eljárás anyagává, amelyeket logikai hiba nélkül szintén beillesztett a közvetett bizonyítékok láncolatába.

A helyszínen intézkedő rendőrök vallomásai közül feltétlenül szükséges kiemelni N.G. nyilatkozatát is, amelynek vonatkozásában így járt el az elsőfokú bíróság is. A bizonyítékok értékelése körében rögzítette, hogy a rendőr tanú a helyszínen kihallgatta kiskorú B.B., aki egyértelműen azt nyilatkozta, hogy H.J. egy tárggyal támadta meg B.V. sértettet, majd ezt követően ököllel is ütlegette. Később az elsőfokú bíróság foglalkozott a kiskorú sértett nyomozás során tett tanúvallomásával is, azonban az érdemi információs ekkor már nem tartalmazott, mert a tanú már azt mondta, hogy a cselekmény elkövetőjéről nem tud semmit.

A Fővárosi Törvényszék perrendszerűen értékelte a mobil rendőrség által készített videofelvételeket is, amelyek összhangban álltak egyrészt a rendőri jelentésben foglaltakkal, másrészt a rendőr tanúk nyilatkozataival. Az elsőfokú ítélet 8. oldalának első bekezdésében a törvényszék az objektív bizonyítékként szolgáló felvételek alapján rögzítette, hogy H.J. vádlott a testvérével és más személyekkel dulakodik a bűncselekmény helyszínének kapualjában, ahonnan igyekeznek őt

eltávolítani, azonban a rács bezárását követően is megpróbál a vádlott oda erőszakosan visszajutni. A felvételekről kimásolt és kimerevített felvételek pedig kétséget sem hagytak afelől, hogy a házba bejutni próbáló személy a vádlott volt. Ilyen körülmények között törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlotton kívül nem volt más személy, aki a bűncselekmény helyszínén és időpontjában bántalmazhatta volna B.V. sértettet, azaz a másként történés és a más általi elkövetés lehetősége teljességgel kizárt.

Ami a vádlott áramlopási cselekményét illeti, e tekintetben az elsőfokú bíróság szintén a rendelkezésére álló bizonyítékok gondos mérlegelésével rögzítette a tényállást, és megfelelő indokát adta annak, hogy miért következett a vádlott bűnösségére.

Az elsőfokú bíróság a H.J. vádlott által elkövetett bűncselekmények minősítése során hibát nem vétett, a vádlott magatartásait a cselekmények elbírálásakor hatályban lévő anyagi jogszabályok rendelkezéseinek megfelelően értékelte.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul számba vette, és valóságos súlyuknak megfelelően értékelte. Ennek alapján lényegében proporcionális, tettearányos és személyre szabott büntetést szabott ki a vádlottal szemben, amelynek további enyhítésére a fellebbviteli bíróság sem látott lehetőséget. Ugyanakkor nem osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat, mely szerint inkább a büntetés súlyosítására lett volna szükség, ami csak a súlyosítási tilalom miatt nem következhet be. Az elsőfokú bíróság a vádlott előéletére, az általa helyesen felsorolt enyhítő és súlyosító körülményekre és a halmazati szabályokra is figyelemmel megfelelő tartalmú büntetést szabott ki H.J. vádlottal szemben, ezért annak súlyosítására nemcsak törvényi lehetőség, hanem indok sem volt. Ugyanilyen hivatkozás mellett a büntetés enyhítése sem kerülhetett szóba.

A Fővárosi Ítéletábrá ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdésében írtak alapján rendelkezett.

Budapesten, 2016. évi április hó 13. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s. k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s. k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.594/2015/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.367/2015/7. számú végzése folytán a 2016. év április hó 13. napján H.J. vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. évi április hó 13. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke